

Viemärirotta

Jesper Korkeela

Eläköitynyt etsivä ajoi vanhalla Pontiacillaan kaasupoljin lattiassa pitkin pimeää tietä lumimyrskyn pauhatesa taustalla. Raskaita lumihiutaleita tömähтели joukoittain jäiseen tuulilasiin, jota pyyhkijät yrittivät vimmatusti heiluen saada puhtaaksi, mutta ne heiluiivat vain hyödyttöminä. Mies oli liian ajatuksissaan kääntääkseen niitä pois päältä. Viimeksi hänen tarkistaessaan oli pakkasta ollut jo yli kaksikymmentä miinusastetta, ja pyyhkijät olleet umpijäässä.

Yö oli pimeä. Autonvalot näyttivät vain muutaman metrin eteenpäin, ja loppu oli pelkkää mustaa. Etsivä ei silti hiljentänyt vauhtiaan, hän oli kyyristynyt ratin ylle kipeä selkä mutkalle vääntyneenä, silmät lasien takana siristellen. Auto kääntyi mutkassa tiukasti oikealle lähes suistuen ulos tieltä ja viiletti sitten jälleen eteenpäin yli sadan kilometrin tuntivauhtia.

Etsivä kuuli päässään pikkutyön piipittävän äänen, sen halvatun hennon äänen, ja tunsi pienet kädet puristamassa poskiaan suuret silmät ihmetyksestä avonaisina, nauravina. Hän puraisi kieltään ja työntyi vielä lähemmäs auton etuikkunaa, kuin se olisi jotenkin nopeuttanut hänen kulkuaan. Jalka painoi poljinta vieläkin lähemmäs lattiaa ja nopeusmittarin neula kohosi vapisten yli sadankahdenkymmenen, auto oli nyt ääri rajoillaan.

Gizan Kuolemanlaakso, se oli hänen määränpänsä. Siellä kuulemma majaili se mies, joka väitti olevansa faaraoiden perillinen. Ja sinne hän vei myös lapset uhrattaviksi. Etsivä ei tiennyt mille mies uhrasi tai miksi, mutta hän ei myöskään välittänyt siitä, olkoon vaikka avaruusolennoille tai Suurille Muinaisille. Pääasia oli se, että mies vei lapsia. Eikä lapsille käynyt hyvin. Mutta tällä kertaa kävisi toisin. Hän ei myöhästyisi kuten aina ennen. Mittarin neula hyppäsi vielä eteenpäin, vaikka auton moottori jo huusi tuskissaan.

Yön pimeys oli syventynyt, kun hän viimein pysäköi autonsa lumikinosten eteen. Kuolemanlaakson hiekan oli peittänyt paksu kerros lunta, jos siellä hiekkaa edes oli, eihän se ollut mikään oikea laakso, eikä nyt oltu Egyptissä. Etsivä otti käsiaseensa viereiseltä penkiltä ja poistui autosta jättäen sen tyhjäkäynnille. Tuuli ulvoi korvissa kuin vihellyspilli. Laakson harvat, korkeat puut heiluiivat pimeydessä. Hänen edessään kohosi lumen peittämänä tumma pyramidi. Se oli vähintään yli sata metriä korkea, sen huippua ei edes näkynyt pimeydessä lumisateen keskellä. Etsivää näky ei hetkauttanut. Hän käveli pyramidille tietä pitkin, jota oli selvästi hetki sitten yritetty aurata, mutta mitä lumi jo kovaa vauhtia hautasi takaisin piiloon. Pyramidissa oli nykyaikaiset puuovet, toinen niistä oli jätetty kutsuvasti raolleen. Etsivän käsi kouristi käsiaseen perää ja hän työnsi pyramidin oven auki.

Oviaukon vierellä ihmisen kasaaman lumikinoksen päällä oli maannut punaiseksi värjäytyneellä lumella Gizan sfinksin irvokkaassa asennossa pieni valkoinen kissanpentu, jonka pää oli kangistettu pystyyn kahdella grillitikulla, mutta tämä oli jäänyt etsivältä lumituiskussa huomaamatta. Tai kenties hän ei vain ollut halunnut nähdä sitä.

Ovi sulkeutui etsivän takana, ja pyramidin ahtaaseen käytävään jäädessään hän tunsi vanhojen muistojen tulvivan mieleensä kuin äyräidensä yli ryöpsähtelevä Niili. Hän kohotti käsiään ja hieroi niillä ohimoitaan, ja hetken ajaksi hänen ahavoituneet kätensä muuttuivat sileiksi kuin teinillä. Hän tunsi selkensä kumartuvan käytävän ahtautuessa entisestään ja ilmasta tuli paksumpaa ja kuumempaa, kuin siirappia. Kuluneet soihdut lepattivat seinillä luoden tanssivia varjoja hänen silmiensä eteen, eikä hän kuullut mitään paitsi oman nopean hengityksensä. Hän oli yksin loukussa toisessa Gizan pyramideista, romahtaneen katon vangitsemana. Happi hupeni joka hengenedolla.

Muistot hälvenivät. Etsivä huomasi rojahtaneensa maahan polvilleen. Hän piteli aseestaan kovaa kiinni pyyhkien samalla ranteellaan kylmää hikeä otsaltaan ja nousi hieman haparoiden seisomaan. Tällä kertaa hän kuuli jotain, ulkona ulvovan tuulen tai kenties kaukaisen ilmastointilaitteen huminan, hän ei ollut loukussa. Tässä pyramidissa ei ollut soihtuja, eikä käytävä ollut hiekkakivistä. Se oli tavallista, harmaata tiilikiveä ja katossa valaisivat keltaiset loisteputket. Etsivä lähti taas liikkeelle, huonovointisena, mutta vauhtiaan silti hidastamatta. Tyttö oli löydettävä... ja pelastettava.

Käytävä hajosi pian sokkeloiksi. Siitä erkaantui monia sivukäytäviä, mutta etsivällä ei ollut aikaa tutkia niitä kaikkia. Hänellä oli aikaa vain yhteen ja hänen olisi valittava oikein, tai muuten se mies voittaisi, ja tyttö olisi mennyttä. Hän teki valintansa. Yksi vastaantulevista käytävistä lähti jyrkästi ylöspäin, kaikki muut olivat näyttäneet kulkevan tasaisella maalla, ja etsivä muisteli nuoruudestaan, että faaraon kammio oli sijainnut

pyramidin keskikohdilla. Tämä ei kuitenkaan olisi etsivälle riittänyt, hän ei luottanut muistiinsa. Muisti on liian lähellä uneksimista, yhtä epäluotettavaa ja yhtä kummallista. Käytävä oli muutenkin erilainen kuin muut. Sitä kehystivät paksut, koristeelliset sähkösoihdut kattovalojen sijasta, ja lattiaa peitti punainen kokolattiamatto. Mies kai halusi etsivän löytävän hänet.

Etsivä lähti kapuamaan käytävää ylös, se kapeni ja ahtautui, kunnes hänen oli lopulta kumarruttava lähes kaksin kerroin päästäkseen eteenpäin. Matto oli tunkkainen ja kauttaaltaan pöykerroksen peittämä. Vanhojen muistojen tulvaportti uhkasi taas murtua peittäen todellisuuden täysin alleen.

Pian lattia alkoi kuitenkin taas tasaantua ja käytävä päättyi oveen. Etsivä pyyhki hikoavia kämmeniä takkinsa liepeisiin, ja käsi kouristui tiukemmin aseensa ympärille. Oikea etusormi lepäsi herkällä liipasimella tuntien sen kylmää hohkaavan tappavan voiman allaan suurena kuin myrskyävän Atlantin. Hän avasi oven.

Siinä hän oli. Mies, ”faaraoiden perillinen”, seisoi selin etsivään kumartuneena pöydän ylle. Hän oli laakean huoneen vastakkaiselle laidalla, liian kaukana etsivän nähdä, mitä mies tutki. Liipasin painui miltei huomaamattoman verran taaksepäin. Etsivä aikoi ampua miestä selkään antamatta tälle tilaisuutta puhua, hän halusi ampua miestä, kauniin pistemäisen reiän tämän viemärirotan värisen puvuntakin selkämukseen... mutta hän ei nähnyt tyttöä. Oli leikittävä mukana vielä hetki.

– Kädet pääsi päälle ja käänny eteenpäin. Hitaasti! etsivä huusi yrittäen pitää kätensä vakaana.

Mies kohotti päätään kuin eläin, joka saa vainun saaliista.

– Olet ajoissa...

Hänen äänensä oli nuori, siinä kuului vielä vivahdus lapsuuden heleyttä. Ase tärisi kädessä enemmän.

– Siellä on hirveä sää, sinun on täytyntä ajaa kovaa ehtiäksesi, liiankin kovaa. Taisit vaarantaa oman henkesi. Harmi, että se menee hukkaan.

Mies kääntyi. Ja hän oli vasta poikanen, kahdeksantoistavuotias, korkeintaan yhdeksäntoista. Hänellä oli pitkät kiiltävät hiukset, jotka kehystivät hänen kasvojaan, ja hänen kasvonsa ne vasta...

Asetta pitelevä käsi lerpahhti alas, ja etsivä tukeutui kompastellen seinään selällään, jottei olisi kaatunut, kaikki tunto oli kadonnut hänen jaloistaan. Miehellä oli Gizan juonittelevan sfinksin kasvot. Samaisen, jonka edessä etsivä oli nuorena seissyt auringon paahtaessa suoraan yläpuolelta sokaisevasti. Sfinksi oli hymyillyt pilkallisesti itsestään liikoja luulottelevalla mitättömälle ihmiselle, joka julkesi seistä hänen edessään. Se sama pilkallinen puolihymy tanssi etsivän edessä seisovan miehen huulilla. Faaraon varjoisilla kasvoilla, hänen, joka oli tehnyt itsestään kuolemattoman antamalla kasvonsa suurelle sfinksille.

– Khefren, sana karkasi etsivän huulilta, ja kaikki ilma pakeni hänen keuhkoistaan. Vatsahapot myllersivät yrittäen nousta pintaan.

– Kyllä, mies, Khefren, hymyili hetken leveämmin kuin ilahtuneena tunnistuksesta, – ja sinä lienet tullut hakemaan lasta, eikö vain?

Khefren astui lähemmäksi, hänen silmänsä olivat kuin tyhjinä ammottavat aukot.

– Minun täytyy myöntää, etten ymmärrä miksi jahtaat minua. Tytöllä ei ole läheisiä, minä otan vain muiden hylkäämiä. Kuka olet sinä, joka häntä kaipaat?

Etsivä kohotti vapisevan kätensä, jonka päässä käsiase yhä retkotti.

– Sinä otat vain lapsia, hän sanoi tukahtuneella äänellä.

– Totta. Mutta lapset usein ovat kaikkein hyljeksityimpiä. Aiotko ampua minut? Khefren lähestyi etsivää vaivihkaa.

Etsivä puristi toista silmäänsä kiinni, hän ei kestänyt katsoa tuota poikaa. Hän yritti työntyä irti seinästä, mutta ei pystynyt, jalat tuntuivat yhä tunnottomilta.

– Missä tyttö on? Kerro tai tapan sinut. Nyt! etsivä karjaisi, mutta hänen äänensä oli voimaton. Käsi vapisi holtittomasti, aseensa piippu hyppäelehti kuin vireä jänis.

– Sitten joudut tappamaan, poika sanoi puolihymy yhä huulillaan, – tyttö on jo täyttänyt tarkoituksensa. Ja hän teki sen auliisti, koska oli kaivannut tarkoitusta. He kaikki kaipaavat sitä. Täyttääkseen aukon sisällään.

Khefren lähestyi häntä koko ajan. Etsivä puraisi kieltään saaden lämpimän veren tulvahtamaan suuhunsa ja yritti tasata kätensä. Piipun loikinta hidastui, kuoleva jänis kangistui.

– Sinä hylkäsit hänet, eikö niin. Oman lapsesi. Etkö tiedä, että jälkeinpäin on turhaa tulla pyytelemään anteeksi. Tyttö tuli tänne itse, vapaaehtoisesti. He kaikki tulevat. Jokainen kaipaa armahtajaa.

Khefren oli nyt jo niin lähellä, että olisi voinut sormenpäillään hipoa aseensa piippua. Etsivä tarttui aseeseen toisellakin kädellään. Se oli vakaa. Khefrenin silmät leimahtivat, hänen kätensä yrittivät nousta. Etsivä laukaisi aseensa. Liipasin painui taakse, ja ase sylki sisälmyksistään esiin luodin. Puvuntakin selkämuksesta tuprahti esiin punaista verta. Se näytti kuivuneelta.

Lumi oli jo hyvää vauhtia hautaamassa etsivän autoa, kun hän myöhemmin yöllä nousi takaisin ratin taakse ja ajoi pois. Hän ei ollut löytänyt tytön ruumista, hän ei ollut edes etsinyt. Olikin käynyt kuten aina käy, ja hän oli taas jättänyt lapsen yksin. Hänhän oli pelkkä viemärirotta, eikö jo Gizan sfinksi ollut yrittänyt sitä hänelle kertoa. Ehkä nyt oli lopultakin tullut aika tyytyä osaansa.